

til Cirkulærer, som jeg her har gjort Rede for, og det Cirkulærer af tidligere Indenrigsministre, deriblandt ogsaa et udstedt i den Tid, det ærede Medlem Hr. Kragh var Indenrigsminister, at jeg har fulgt samme Praksis som mine Forgængere i Spørgsmaalet om, hvem der kunde komme i Betragtning ved Tildeling af Valgret i Forhold til Skatteydelse. Derfor har jeg ogsaa, som jeg sagde, kunnet svare paa det Spørgsmaal, der er stillet til mig, med et ubetinget Ja, Restancer forud for 1924 kan ikke komme i Betragtning.

Jeg har glædet mig over, at det ærede Medlem Hr. Kragh indtog det Standpunkt, at han helt og fuldt dækkede den Udtalelse, som Indenrigsministeriet har givet om Spørgsmaalet i Skrivelsen af 4. April i Fjor. Det ærede Medlem gjorde den Bemærkning, at han var fraværende, da Skrivelsen blev udsendt, men det forekommer mig dog, at det ærede Medlem skulde gaa i Rette med en Udtalelse, som findes i „Ringkøbing Amts Dagblad“ og som jeg her citerer efter „Fyns Tidende“. Der staar: „Det er vist rigtigt nok, at Indenrigsministeriet den 5. April i Fjor har billiget den nuværende Fortolkning. Men samtidig har Dr. Kragh uimodsaagt oplyst: 1) at Sagen *aldrig* har foreligget for ham som Problem, 2) at han i Dagene fra 30. Marts til 10. April 1924 uafbrudt var paa Rejse ude i Landet til Vælgermøder, og 3) at han som Minister *ikke* har faaet noget at vide om, at Ministeriet har billiget den nævnte Fortolkning. Havde han det, var Spørgsmaalet blevet besvaret i Overensstemmelse med, hvad der utvivlsomt har været Lovbestemmelsens Forudsætninger, der i øvrigt heller ikke synes at kunne danne Basis for den omtalte Fortolkning. Denne staar altsaa alene for de paagældende *Embedsmænds* Regning“. Jeg gaar ud fra, at det ærede Medlem Hr. Kragh ikke har nogen Andel i denne Udtalelse. Jeg synes ikke, han kan være tjent med den, og jeg synes, han maa retlede det paagældende Blad.

Dette siger videre: „Ved Venstres Forespørgsel i Folketinget er der givet den lovgivende Forsamling Anledning til at udtale sig om, hvorledes man der mener, den paagældende Bestemmelse skal fortolkes — en Anledning, som Regeringen burde have givet Rigsdagen i det Øjeblik, den blev opmærksom paa Forholdet“. Herimod maa jeg protestere. Det er ganske med Urette, man her bebrejder mig, at jeg ikke har bragt Spørgsmaalet frem paa Rigsdagen. Jeg har ingen som helst Anledning haft dertil, fordi den Fortolkning, jeg har givet,

paa det nøjeste svarer til den, der er givet af mine Forgængere, deriblandt ogsaa det ærede Medlem Hr. Kragh. Vi har ikke i Indenrigsministeriet været i Tvivl om Spørgsmaalet. Den Omstændighed, at Loven af 1924 er lempeligere med Hensyn til at opnaa Valgret end Loven af 1908 og Loven af 1868, kan dog fornuftigvis ikke vække nogen Tvivl hverken hos mig eller hos Indenrigsministeriets Embedsmænd.

Jeg maa bestemt fastholde, at Princippet i Loven af 1924 er nøjagtigt det samme som det, der har fundet Udtryk i Loven af 1908 og i Loven af 1868: Man skal have boet i den paagældende Kommune i en bestemt Tid, og for denne Tid skal man have svaret sin Skat. Fra 1868 til 1908 var Tidsrummet Kalenderaaret forud for Valget, fra 1908 til 1924 var Tidsrummet det Skatteaar, i hvilket Valget foregik, og det forudgaaende Skatteaar. Fra 1924, efter at vi har faaet Loven af 1924, er vi faktisk vendt tilbage til Bestemmelsen i Loven af 1868, thi nu er det atter Kalenderaaret forud for Valgets Foretagelse, der bliver det afgørende. Men da man allerede i 1905 fortløkkede Købstadkommunalovens Bestemmelse i § 6 paa den af mig her nævnte Maade, vil man nok kunne forstaa, at det vilde have været fuldkommen ugørligt for mig at gaa over til en anden Praksis, der strammede Betingelserne for at opnaa Valgret, eftersom Forholdet faktisk er dette, at de Bestemmelser, der findes i Loven af 1924 dette Spørgsmaal vedrørende, er nøjagtigt de samme som dem, der findes i § 6 i Købstadkommunalloven af 1868.

Nu kan man selvfølgelig meget vel mene, at Loven af 1924 skulde gøres anderledes, at Resultatet skulde have været et andet end det, man er naaet til — det er et Spørgsmaal fuldkommen for sig selv —, og man kan ogsaa meget vel opstille den Betragtning, som det ærede Medlem Hr. Kragh opstillede, at man skulde have andre Bestemmelser om Forpligtelsen til at erlægge Skat for Aar, som gaar forud for det Tidsrum, der er opført i Lovens § 1. Det er jeg villig til at diskutere i Forbindelse med Spørgsmaalet om, hvorvidt det er rimeligt at have saa forskelligartede Bestemmelser om Opnaaelse af Valgret, som jeg her har gjort Rede for, om det er rimeligt, at man i nogle Kommuner tvinger selv den allerfattigste til, for at opnaa kommunal Valgret, at betale Skat for hele Aaret forud, medens man i andre kan blive fuldkommen fri for at betale Oktober Kvartals Skat for at opnaa Valgret, ja, endogsaa kan faa Udsættelse helt